

1

1435: Segešvár, Transylvánie

Husté obočí Vlada Draculy se zachmuřilo jako bouře, když ho ranhojič informoval, že jeho žena dala život děvčátku. Jeho ostatní děti – jedno od první ženy, teď již skoro dospělé, a dokonce i panchart od milenky, narozený minulý rok – byly chlapani. Nikdy by si nepomyslel, že jeho sémě zeslábne natolik, aby zplodil děvče.

Prošel dveřmi do nevětraného těžkého vzduchu malé ložnice. Páchla krví a strachem a naplňovala ho nechutí.

Jejich sídlo v citadele opevněného města Segešvár mělo dost daleko k tomu, co by si zasluhoval. Stálo poblíž hlavní brány, dusivě utlačované náměstím, hned vedle uličky páchnoucí splašky a odpadky. Jeho stráž, čítající deset lidí, byla pouze ceremoniální a činila z něj jen slavný zástupný symbol. Možná vládl Transylvánii, ale měl být vládcem celého Valašska.

Třeba byl tohle důvod, proč byl proklet děvčetem. Další urážka jeho cti. Byl členem Dračího řádu, posvěceného a pomazaného samotným papežem. Měl by být vojvodou a knížetem, ale trůn obsadil jeho bratr, zatímco z něj byl velitel Sasů, neprávem se usazujících na půdě jeho vlastní rodné země.

Brzy jim prokáže čest ostřím svého meče.

Vasilissa ležela na posteli, zmáčená potem a sténající bolestí.

Ta slabost, jež jí zakořenila v děloze, byla určitě její vlastní. Při pohledu na ni se mu zvedl žaludek. Ani v jednom ohledu už teď nepřipomínala princeznu.

Chůva pozvedla malou kvílejší, zarudlou stvůru.

Pro děvče neměl vybrané žádné jméno. Vasilissa bude bezpochyby chtít něco, co by poctilo její rod, ale Vlad moldavské krále nenáviděl, protože mu nepřinesli žádnou politickou výhodu. Svěho pancharta už po sobě pojmenoval. Dceru pojmenuje stejně.

„Ladislava,“ prohlásil. Byla to ženská forma jména Vlad. Zdrobnělá. Zmenšená. Jestli Vasilissa chtěla silné jméno, měla mu porodit syna. „Modleme se, aby byla hezká a my z ní mohli mít alespoň nějaký užitek,“ řekl. Dítě se rozplakalo hlasitěji.

Vasilissina královská ňadra byla příliš důležitá, než aby se z nich někdo krmil. Kojná počkala, až Vlad odejde, a pak si přiložila dítě ke svým obyčejným prsům. Měla je ještě plná mléka po svém synovi. Jak se děcko s překvapující silou přisálo, chůva v duchu pronesla vlastní modlitbu. *Učiň, ať je silná. Učiň, ať je lstivá.*

Zvedla pohled k patnáctileté princezně, půvabné a křehké jako první jarní květy. Povadlé a zlomené na posteli.

A učiň, ať je ošklivá.

2

Vlad se ani neobtěžoval být přítomen, když mu Vasilissa porodila druhé dítě; tentokrát syna, o rok mladšího než jeho sestra, kterou jako by se ve svém spěchu na tento svět snažil dohonit.

Chůva novorozeně omyla a podržela ho před matkou. Bylo drobné, dokonalé, s ústy jako růžové poupě a hlavou plnou tmavých vlásků. Vasilissa ležela se skelným pohledem mlčky na posteli. Zírala do zdi. Ke svému synovi ani nezvedla pohled. Chůvu cosi zatahalo za sukni, a přitáhlo tak její pozornost dolů, kde stála maličká Lada a mračila se. Chůva dítě naklonila k jeho sestře.

„Bratr,“ řekla tiše.

Dítě začalo plakat, tenkým, kvílivým hláskem, který v chůvě probudil obavy. Lada se zamračila ještě víc. Přitiskla mu buclatou ručičku přes pusku. Chůva ho rychle odtáhla a Lada k ní zvedla pohled, tvářičku zkřivenou vztekem.

„Můj!“ vykřikla.

Bylo to její první slovo.

Chůva se pobouřeně rozesmála a ještě jednou dítě naklonila. Lada se na ně nevráživě dívala, dokud nepřestalo plakat. Pak se spokojeně odbatolila z pokoje pryč.

3

Kdyby Vasilissa viděla svou dceru, jak se pere na zemi v jednom klubku se psy a chůviným synem Bogdanem, přišla by chůva o místo. Ale Vasilissa už čtyři roky, přesně od narození Rada, nevycházela ze svých pokojů.

Radu dostal do vínku veškerou krásu, kterou si jejích otec přál pro svou dceru. Oči měl rámované hustými řasami, rty plné, jemné lehce vlnité vlasy políbené náznakem saského zlata.

Bogdan zaječel, když ho Lada – Ladislava, teď pětiletá a odmítající slyšet na své plné jméno – kousla do stehna. Uhodil ji. Zakousla se ještě silněji a on začal volat o pomoc.

„Jestli ti chce sníst nohu, klidně může,“ řekla chůva. „Přestaň křičet, nebo ji nechám sníst i tvou večeri.“

Lada měla stejně jako bratr velké oči, ale ty její byly posazené blízko u sebe a prohnutý oblouk obočí dodával jejímu obličejí neustále dopálený výraz. Místo vlasů měla zacuchanou zmeť, tak tmavou, že její bledá pleť vypadala nemocně. Pod dlouhým orlím nosem nijak nevynikaly tenké rty, za nimiž se schovávaly zuby, drobné a – soudě podle Bogdanova zlostného křiku – pořádně ostré.

Byla zarputilá a surová a byla tím nejzlomyslnějším dítětem, o jaké se kdy chůva starala. Byla ale také jejím miláčkem. Podle všech pra-

videl by ta dívka měla být tichá a spořádaná, bázlivá a usměvavá. Její otec byl tyran zbavený moci, ve své bezmocnosti krutý, a celé měsíce býval pryč. Její matka jako by tam také skoro nebyla, uzavřená do sebe a neschopná udělat cokoli, aby pomohla být jen sobě. Oba byli dokonalým vyjádřením celé země – zvláště chůviny domoviny, Valašska.

Ale v Ladě viděla chůva jiskru, vášnivý a silný plamen, který se odmítal schovat nebo být utlumen. A než aby se ten oheň v zájmu Ladiny budoucnosti snažila udusit, raději ho živila. Dodávalo jí to pocit podivné naděje.

Pokud byla Lada ostřice, jaká vyraší i uprostřed vyschlého koryta řeky, Radu byl vzácná, sladce vonící růže, která v čemkoli jiném než v dokonalých podmínkách uvadne. Právě teď fňukal, že se chůva opozdila s další lžící řídké ovesné kaše slazené medem, kterou ho krmila.

„Umlč ho!“ Lada přelezla přes největšího z otcových psů, šedivějšího a stařecky trpělivého.

„Jak bych to měla udělat?“

„Udus ho!“

„Lado! Kousni se do jazyka. Je to tvůj bratr.“

„Je to červ. Bogdan je můj bratr.“

Chůva se zamračila a zástěrou otřela Radovi tvářičku. „Bogdan není tvůj bratr.“ *To bych radši ulehla se psy než s tvým otcem*, pomyslela si.

„A je! Jsi. Řekni, že jsi.“ Lada skočila Bogdanovi na záda. I když byl o dva roky starší a mnohem větší, srazila ho k zemi a přišpenďdila ho k ní loktem vraženým do ramene.

„Jsem! Jsem!“ volal napůl se smíchem, napůl plačky.

„Vyklop Rada ven s nočníkama!“

Radu se rozplakal hlasitěji a spustil ukázkový záchvat. Chůva nespokojeně mlaskla a zvedla ho do náruče, i když už byl trochu velký na to, aby se choval. Chytil se ručkou její blůzy, až ji štípl do

kůže, věkem ochablé a zvrásněné jako slupka na seschlém jablku. Někdy si také přála, aby ho mohla umlčet, ale když promluvil, bylo to vždycky tak milé a sladké, že to vynahradilo jeho záchvaty kvílení. Dokonce i hezky voněl, jako by med z jeho pusy nikdy nezmizel.

„Buď hodný chlapec,“ řekla mu chůva, „a můžeš jít s Ladou a Bogdanem sáňkovat. Líbilo by se ti to?“

Radu zavrtěl hlavou a spodní ret se mu chvěl hrozbou dalších slz.

„Nebo se můžeme jít podívat na koničky.“

Pomaloučku kývl a chůva si oddechla. Vzhledla a zjistila, že Lada je pryč. „Kam šla?“

Bogdanovi se rozšířily oči strachem a nerozhodností. Najednou nevěděl, čího hněvu se má bát víc – své matky, nebo maličké Lady.

Chůva si s povzdechem posadila Rada na bok, takže jí s každým krokem narážely jeho nohy do steh. Prošla chodbou k úzkému schodišti vedoucímu k ložnicím. „Lado, jestli probudíš svou matku, bude to...“

Zarazila se a ztuhla. Najednou měla stejně ustrašený výraz jako Bogdan. Z hlavní síně v popředí domu slyšela hlasy. Hluboké hlasy. Mužské hlasy. A mluvily turecky, jazykem jejich nepřátel, jazykem Osmanské říše.

Což znamenalo, že je Vlad doma, a Lada je...

Chůva se rozběhla chodbou a vrazila do síně, kde našla Ladu stát přímo uprostřed místnosti.

„Zabiju všechny nevěřící!“ vrčelo děcko a ohánělo se malým kuchyňským nožem.

„Zabiješ?“ promluvil k ní Vlad sasky, řečí, kterou se v Segešváru mluvilo nejvíce. Chůvina saština byla jen lámaná a Vasilissa, třebaže plynne hovořila několika jazyky, s dětmi nemluvila nikdy nijak. Lada a Radu uměli jen valašsky.

Lada proti němu v odpověď na otázku, které nerozuměla, jen na-

přáhla nůž. Vlad pozvedl obočí. Byl zahalený v přepychovém plášti, na hlavě zdobenou čapku. Už to byl skoro rok, co Lada naposled viděla svého otce. Nepoznala ho.

„Lado!“ zašeptala chůva. „Hned sem pojď.“

Lada se vytáhla, jak jen při své maličké postavě mohla a co jí krátké buclaté nohy stačily. „Tohle je můj domov! Já jsem Dračí řád! Zabiju všechny nevěřící!“

Jeden ze tří mužů, doprovázejících Vlada, zamumlal cosi turecky. Chůva cítila, jak jí na tváři, krku i zádech vyráží pot. Zabijí to dítě za to, že jim vyhrožovalo? Dovolí to jeho otec? Nebo zabijí jenom *ji*, že nedokázala Ladu zvládnout?

Vlad se předvádění své dcery shovívavě usmál a pak směrem k těm třem mužům lehce pokývl hlavou. Vrátili mu úklonu a vytratili se ven, aniž by chůvu nebo její neposlušnou svěřenkyni vzali na vědomí. „Kolik bezvěrců už jsi zabila?“ Vladův hlas, tentokrát promlouvající v melodických románských tónech valaštiny, byl sametový jako hedvábí a stejně chladný.

„Stovky.“ Lada ukázala nožem na Rada, který si schovával tvář na chůvině rameni. „Tohohle jsem zabila dneska ráno.“

„A teď zabiješ mě?“

Lada zaváhala a sklonila hlavu. Zírala na svého otce a poznání se jí rozlévalo po tváři jako mléko vlité do čisté vody. Pohybem rychlým jako had jí Vlad sebral nůž z ruky a pak ji popadl za kotník a zvedl do vzduchu.

„A jak myslíš,“ vmetl jí do tváře, která teď visela vzhůru nohama ve výši jeho očí, „že bys dokázala zabít někoho, kdo je větší, silnější a chytřejší než ty?“

„Tys podváděl!“ Ladě zahořely oči, čehož se chůva naučila obávat. Ten pohled znamenal zranění, zkázu nebo požár. Obvykle všechno najednou.

„Vyhrál jsem. Jedině na tom záleží.“

Lada se s výkřikem zkroutila a kousla otce do ruky.

„Pro Kristovy rány!“ Pustil ji na zem. Stočila se do klubíčka, odkutálela se z jeho dosahu a pak se přikrčila na všechny čtyři a vy-cenila na něj zuby. Chůva se celá schoulila, čekala, že Vlad vyletí vzteky a Ladu zbije. Nebo zbije ji, že nedokázala to děvče přimět k poslušnosti a poddajnosti.

Místo toho se rozesmál. „Moje dcera je divoká šelma.“

„Moc se omlouvám, můj pane.“ Chůva sklonila hlavu a divoce na Ladu gestikulovala. „Je příliš rozrušená, že vás po tak dlouhé nepřítomnosti opět vidí.“

„Co je s jejich výukou? Nemluví sasky!“

„Ne, můj pane.“ Tohle nebyla tak docela pravda. Lada pochytila saské obscenní výrazy a nadávky a často je pokřikovala z okna na lidi na rušném náměstí. „Umí trochu uhersky. Ale není tu nikdo, kdo by dohlédl na jejich vzdělání.“

Vlad mlaskl jazykem a ve vychytralých očích měl přemýšlivý pohled. „A co tenhle? Je taky tak nezkratný?“ Vlad se naklonil k Radovi, který konečně vykoukl ven.

Radu okamžitě propukl v pláč, zabořil tvářičku ještě víc do chůvina ramene a zastrčil ruku pod její kápi, aby se jí chytil za vlasy.

Vlad znechuceně ohrnul ret. „Tenhle se vyvedl po matce. Vasilisso!“ zařval tak nahlas, že Radu zděšením oněměl a nastalé ticho přerušovalo jen jeho popotahování a škytání. Chůva nevěděla, jestli zůstat nebo odejít, ale nebyla propuštěna. Lada ji ignorovala, ostrážitě oči upřené na otce.

„Vasilisso!“ zaburácel Vlad znovu. Natáhl ruku, aby Ladu chytil, ale ta byla tentokrát připravená. Utekla po čtyřech a zalezla pod naleštěný stůl. Vlad na něj zaklepal klouby ruky. „No výborně. Vasilisso!“

Do síně se vbelhala jeho žena s rozpuštěnými vlasy, zahalená jen do sešlého a obnošeného županu. Pod prázdnýma šedýma očima jí vyčnívaly lícní kosti. Jestli ji porod Lady skoro zabil,

Radův z ní vysál všechno, co v ní ještě ze života zbývalo. Mdlým pohledem se rozhlédla po scéně před sebou – Radu s usazenými tvářemi, Lada pod stolem a její manžel konečně doma.

„Ano?“ zeptala se.

„Takhle ty vítáš svého manžela? Vojvodu valašského? Knížete?“ Triumfálně se usmál, čímž se mu nadzvedl dlouhý knír a odhalil tenké rty.

Vasilissa ztuhla. „Udělali tě knížetem? A co Alexandru?“

„Můj bratr je mrtev.“

Chůva si pomyslela, že Vlad vůbec nevypadá jako muž, který by truchlil.

Vasilissa si konečně všimla své dcery a sklonila se k ní. „Ladislavo, vylez odtamtud. Tvůj otec je doma.“

Lada se nepohnula. „To není můj otec.“

„Donut' ji vylézt,“ utrhla se Vasilissa na chůvu.

„To neumíš poručit ani vlastnímu dítěti?“ Vladův hlas byl jasný jako modrá obloha za mrazivé zimy. Zubaté slunce tomu říkávali.

Chůva se pokusila ještě víc schoulit a přesunula se tak, aby alespoň Radu zmizel z otcových očí. Vasilissa se divoce rozhlížela kolem sebe, ale z místnosti nebylo úniku. „Chci se vrátit domů,“ zašeptala. „Zpátky do Moldávie. Prosím, propusť mě.“

„Pros.“

Vasilissino křehké tělo se roztřásl. Pak padla na kolena, sklopila hlavu a vzala Vladovu ruku do svých. „Prosím. Snažně tě prosím. Nech mě jet domů.“

Vlad zvedl druhou ruku a pohládl Vasilissu po zplihlých mastných vlasech. Pak ji za ně popadl a strhl jí hlavu ke straně. Vykřikla, ale on zatáhl silněji a donutil ji vstát. Přitáhl si ji ke rtům. „Ty jsi ten největší slaboch, jakého jsem kdy poznal. Zalez zpátky do té své díry a schovej se tam. Lez!“ Odhodil ji na zem a ona se se vzlykotem odplazila po čtyřech ze síně.

Chůva vytrvale upírala pohled na jemně tkaný koberec, který

pokrýval kamennou podlahu. Nezmohla se na slovo. Nezmohla se k činu. Jen se modlila, aby Radu zůstal zticha.

„Ty,“ ukázal Vlad na Ladu. „Vylez ven. Hned.“

Udělala to, ale pohled stále upírala na dveře, kterými zmizela Vasilissa.

„Já jsem tvůj otec. Ale ta žena není tvá matka. Tvá matka je Valašsko. Tvoje matka je právě ta země, po které kráčíme, země, jíž teď vládnu. Rozumíš?“

Lada pohlédla otci do hluboce posazených očí, prodchnutých prohnaností a krutostí. Přikývla a pak natáhla ruku. „Dcera Valaška chce zpátky svůj nůž.“

Vlad se usmál a podal jí ho.